

СЦЕНАРІЙ ВИХОВНОГО ЗАХОДУ

Тема: Перлини духовності

Мета: дати можливість дітям впевнитися, що успіх залежить від власних зусиль, від того, наскільки ми будемо людяними, гуманними, толерантними у стосунках, виховувати повагу до людей, доброзичливість. Навчати оволодівати мистецтвом спілкування та навичками взаємодопомоги, пробуджувати у дітей щирий інтерес до всього корисного, морального, бажання берегти людську гідність.

Форма проведення: круглий стіл

Вчитель. Добрий день усім присутнім. Вітаю вас на нашому засіданні круглого столу. Сьогодні ми поговоримо з вами про проблеми, які хвилювали людство ще з часів появи на землі людини. Хто така людина? Для чого вона живе на землі? Як досягти життєвого успіху?

Отже, давайте перевтілимося у філософів і спробуємо поміркувати над давньою притчею.

Одного разу у мудреця запитали:

- *Чи можеш ти навчити нас завжди досягати успіху?*
- *Я можу навчити вас більшого, - відповів мудрець. - Але спочатку необхідно навчитись виявляти великодушність та людяність до тих, хто не зумів досягти успіху. Великодушність і людяність прокладе вам дорогу до вашого власного успіху і вбереже вас від пихатості і зазнайства. Крім того, вам необхідно навчитись виявляти великодушність та людяність до тих, хто вже досяг успіху. Інакше заздрість і зловливість роз'їсть вашу душу, і ви назавжди втратите ключ до власного успіху.*

Як ви розумієте поради мудреця?

(Міркування дітей)

Вчитель. Отож, бути великодушним, людяним - це оволодівати мистецтвом спілкування та навичками взаємної допомоги, радіти успіхам ближніх; любити та жертвувати, плакати та сміятися, переживати та сподіватись.

А для чого живе людина? Який слід повинна залишити вона на Землі?

Прослухайте ще одну притчу. Це міркування Василя Сухомлинського, великого Вчителя, сучасного філософа.

Старий Майстер побудував кам'яний будинок. Став та дивується своїй роботі. «Завтра в цьому будинку поселяться люди», - думав із гордістю Майстер. А в цей час біля будинку грався семирічний Хлопчик. Він скочив на щойно цементований поріг і залишив на ньому слід своєю маленькою ніжкою.

- *Навіщо ти зіпсував мою роботу? - з докором запитав Майстер.*

Минуло багато років. Хлопчик став дорослим чоловіком. Життя його склалося так, що він часто переїжджав із міста в місто, ніде довго не затримувався, ні до чого не прив'язувався - ні тілом, ні душею. Прийшла старість. Згадав Літній Чоловік своє рідне село на березі Дніпра. Захотілося йому відвідати свою Батьківщину. Приїхав Чоловік на рідну землю. Зустрічається з людьми, називає своє прізвище, але всі тільки плечима знизують - ніхто не пам'ятає цього чоловіка.

Зустрівся по дорозі старенький дідусь та й запитує:

- *Щось, можливо, ти залишив після себе? Чи є в тебе син чи донька?*

- *Ні, не маю я ні сина, ні доньки, - відповів Літній Чоловік.*

- *Можливо, ти посадив у нашому селі сад чи бодай деревце?*

- *Ні, не посадив я саду...*

- *Можливо, ти поле засіяв?*

- *Ні, не працював я у полі...*

- *А, можливо, ти вірші пишеш, пісні складаєш?*

- *Ні, і цього я не вмію...*

- *Тоді хто ти такий? Що робив ти все своє життя? - з подивом запитав дідусь.*

Нічого не зміг відповісти Літній Чоловік. І раптом він згадав ту мить, коли залишив свій слід на порозі одного будинку. Підійшов Чоловік до нього. Стоїть будинок, ніби вчора збудований, а на порозі - закам'янілий слідок його дитячої ніжки. «Ось і все, що залишиться після мене на землі, - з гіркотою подумав Літній Чоловік. - Але цього так мало! Не так потрібно було прожити своє життя...»

Ось така історія. Як ви гадаєте, у чому трагедія життя цієї людини?

(Міркування дітей)

Вчитель. І щоб ніколи не відчуті гіркоти життєвого полину, не відчуті у зрілі роки, що життя пройшло марно, потрібно самому собі дати відповідь: у чому сенс життя, чого я хочу досягти, яким я повинен бути.

З давніх-давен філософи оцінювали роль справжньої людини. Вони шукали людський ідеал. Таких філософів часто називали «диваками». Але такі диваки прикрашали світ. Сьогодні в нас є нагода поспілкуватися з одним із них.

Вони блукають по життю, шукаючи відповіді на свої запитання, освітлюють дорогу вогнищем надії.

Учень. Ось, погляньте, якийсь дивак з'явився. Невже він із тих, хто може прикрашати світ? Дивіться, він із вогнищем удень! Хто ти і що шукаєш у нашому храмі науки серед білого дня з вогнищем?

Діоген. Я грецький філософ і прийшов до вас із IV століття до вашої ери. Я шукаю людину! Вогнище допомагає мені знайти шлях до Істини.

Учень. Ну й дивак! Він шукає людину. А хіба ж ти не зустрів по дорозі сюди тисячі людей? Хіба ж ти без вогнища не бачиш, як перенаселена наша планета? Куди б ти не пішов чи поїхав, не розминутися тобі з людьми.

Діоген. Так, я бачу, що всі ви маєте вигляд людей. Але мати вигляд людини неважко, а от бути людиною дуже складно. Чи знаєте ви, що значить бути людиною?

(Міркування дітей)

Діоген. Мені приємно, що ви розумієте глибинний зміст буття людини.

Вчитель. Ну ось, що я казала. Він шукає відповідь на своє запитання. Допоможімо Діогенові, який в пошуку істини долає століття.

Зараз ми спробуємо з вами стати співучасниками творення бачення цінності людини.
(Клас ділиться на три групи)

Вчитель. Перша група, дайте відповідь на запитання: що ви цінуєте в цьому житті? Створіть колаж, який дасть відповідь на це запитання. Поясніть свій вибір.

Друга група дасть відповідь на запитання: що я хотів би пронести крізь усе життя? Ви створюєте колаж «Ми у майбутньому»

Третя група складає десять заповідей для наших сучасників, використовуючи крилаті вислови.

(Роботи коментуються і вивішуються на дошці)

Діоген. Я радий нашій сьогоднішній зустрічі. Я ще не бачу у вас великих вад і заповідаю вам: будьте завжди людьми. Набирайтеся життєвої мудрості і, пізнавши в

житті зло, - не йдіть на угоду зі своєю совістю. Назавжди залишайтеся добродіями людьми. Завжди шукайте шлях до Істини. Нехай у цьому вам допомагатиме цей вогонь. Прощайте.

Вчитель. Символом пошуку Істини у нас буде вогонь, залишений мудрецем. Вогонь здатний розтопити кригу. Вогонь може освітити шлях. Вогонь може зігріти і вселити надію світлим і чистим людям.

Сядьте зручніше. Заплющте очі. Силою своєї уяви перенесімося до чарівного лісу.
(Лунає музика)

Вдихніть сивий дух лісу, який мов той хміль, настояний на солоді, п'янить і хвилює, проникає щемом у груди. І той, хто вдихає його, стає ніби дужчим від лісного цвітіння, від сивого диму і приспаного грому. А ось і стежка. Йдемо по ній. Яке відчуття... Просто неймовірне... Дерев заворожують. Виходимо на сонячну галявину. Дивись, яка трава висока. Проведи рукою по ній, ніби по хвилям, таким лагідним зеленим хвилям. А десь угорі тонко видзвонює пташка. Мелодійні, ледве вловимі звуки бентежать душу, кличуть її за собою. А ось сонячний промінчик, наче золотава ниточка, тягнеться із безмежної блакиті. Візьми цю ниточку. Потягни її до себе, а тепер легенько, щоб не розірвати, змотуй сонячний клубочок. Подивись, який він ніжний, теплий, яскравий. Пригорни його до грудей. А тепер впусти його в своє серце. Нехай він там живе, наповнює вас живим теплом, світлом, щирою радістю і безмежною любов'ю.

Повернімося до нашого класу. Що ви відчуваєте? (Міркування дітей)

Вчитель. Велике мистецтво - розуміти ближнього, бачити у ньому добрі, позитивні риси. А чи вміємо ми це робити? Чи вміємо сказати один одному щось приємне без лукавства, щиро? Сьогодні ми спробуємо відчути життєтворчу силу добра і щирості.

(Дітям роздаються кольорові папірці)

Кожному слід записати 5 позитивних рис свого однокласника, який сидить поряд. Вибираємо найяскравіші риси, які характеризують товариша.

(Діти виконують завдання)

Тепер передайте свої папірці тому, про кого ви писали.

Бережіть себе, у різних життєвих ситуаціях залишайтеся на висоті. Ніколи не втрачайте віри. Життя смугасте, і в ньому чергуються успіхи й невдачі, злети і падіння. У царя Соломона була така каблучка, на якій було вирізьблено «Усе минає». Пам'ятайте це. І радість невічна, і сум невічний. Пам'ятайте добро. Можна забути того, з ким разом сміялися, але ніколи не забувайте того, з ким розділили біду. Будьте вищі від усяких пліток, заздрощів, образ. Умійте прощати.

